

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Tomáše Langáška, soudce Filipa Dienstbiera a soudkyně Veroniky Juříčkové v právní věci žalobce: **R. M.**, zastoupený Mgr. Janem Luběnou, advokátem, sídlem bratří Čapků 380/6, Brno, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7, týkající se žaloby proti rozhodnutí žalovaného ze dne 28. listopadu 2022, č. j. OAM-821/ZA-ZA11-D02-2022, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 19. října 2023 č. j. 32 Az 38/2022-64

t a k t o :

I. Rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 19. října 2023 č. j. 32 Az 38/2022-64 a rozhodnutí žalovaného ze dne 28. listopadu 2022, č. j. OAM-821/ZA-ZA11-D02-2022 **se ruší** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.

II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení o žalobě a o kasační stížnosti ve výši **32 450 Kč** k rukám jeho zástupce Mgr. Jana Luběny, advokáta, do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení případu

[1] Rozhodnutím označeným v návěti žalovaný posoudil žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany jako nepřipustnou a řízení o ní zastavil dle § 25 písm. i) ve spojení s § 10a odst. 1 písm. b) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu. Současně dle čl. 3 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských

států (dále jen „nařízení Dublin III“), rozhodl o tom, že státem příslušným k posouzení žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany je Italská republika.

[2] Proti rozhodnutí žalovaného podal žalobce žalobu, kterou Krajský soud v Brně (dále jen „krajský soud“) rozsudkem ze dne 13. února 2023 č. j. 32 Az 38/2022-33 zamítl. Tento rozsudek ke kasační stížnosti žalobce Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 11. července 2023 č. j. 6 Azs 54/2023-35 zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení. Důvodem pro zrušení bylo to, že krajský soud nenařídil ústní jednání, ačkoliv na něm žalobce trval.

[3] V navazujícím řízení krajský soud dne 19. října 2023 uskutečnil ústní jednání a následně v návěti označeným rozsudkem žalobu znovu zamítl. Krajský soud uvedl, že mezi účastníky není sporné, že žalobce požádal v České republice o mezinárodní ochranu, přestože v době žádosti byl držitelem krátkodobého víza vydaného Italskou republikou s maximální délkou pobytu 90 dní. Krajský soud potvrdil závěr žalovaného, že k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu je příslušná Italská republika, neboť žalobce byl v době podání žádosti o mezinárodní ochranu držitelem platného italského víza. Na základě žádosti Italská republika svou příslušnost k vedení azylového řízení žalobce uznala. Krajský soud také potvrdil, že žalovaný shromáždil dostatek podkladů a náležitě posoudil, že italské azylové řízení netrpí takovými systémovými nedostatky, které by bránily přesunu žalobce.

[4] Krajský soud dále hodnotil nevyužití diskrečního oprávnění dle čl. 17 nařízení Dublin III. Konstatoval, že využití diskrečního oprávnění podléhá správnímu uvážení, soudní přezkum je tak omezen. Žalovaný se využitím diskrečního oprávnění v návaznosti na žalobcem tvrzený zásah do rodinného života zabýval, přičemž krajský soud považoval jeho závěry za opodstatněné. Žalobce ani jeho manželka nejsou státními příslušníky členského státu Evropské unie. Manželé od jejich seznámení v červenci roku 2017 žili ve společné domácnosti toliko jeden rok, jinak se jejich vztah odehrával na dálku s intenzitou střetávání jednou až dvakrát ročně. Dle krajského soudu lze přepokládat, že by jejich manželství určité odloučení překonalo. Krajský soud proto konstatoval, že za těchto okolností vycestování žalobce do Itálie na dobu vyřízení jeho žádosti o mezinárodní ochranu nepředstavuje rozpor s právem žalobce na soukromý a rodinný život. Krajský soud doplnil, že žalobce se nemůže dovolávat ani toho, že v důsledku nesprávného údaje o jeho stavu (svobodný namísto ženatý) mohla případně Italská republika dle čl. 17 odst. 2 nařízení Dublin III požadovat od České republiky převzetí azylového řízení, neboť ani takové oprávnění není soudně vynutitelné.

[5] Nakonec se krajský soud zabýval namítanou podjatostí vyřizující úřednice. Uzavřel, že úřední osoba neměla žádný osobní zájem na tom, aby v žádosti o převzetí adresované Italské republice úmyslně uvedla nesprávné údaje. Dle krajského soudu se jednalo o neúmyslné pochybení.

II. Kasační stížnost a průběh řízení o ní

[6] Žalobce (dále též „stěžovatel“) podal proti rozsudku krajského soudu kasační stížnost s návrhem na přiznání odkladného účinku. Namítal, že nevyužití diskrečního oprávnění

pokračování

v jeho případě představuje zneužití správního uvážení, které nerespektuje jeho základní práva. Jeho manželka dlouhodobě žije v České republice a mají zde společné socioekonomické zázemí. Žalovaný ani krajský soud se věcně nezabývali možností stěžovatele a jeho manželky odjet a pobývat v cizí zemi. Nezvažovali ani právní, jazykové, ekonomické či sociální bariéry takového postupu. Krajský soud také nevzal v úvahu, že stěžovatel přicestoval do Itálie pouze proto, že Česká republika nevydávala žádnou z forem pobytových povolení pro občany Ruské federace.

[7] Krajský soud rovněž nesprávně vyhodnotil intenzitu zásahu do rodinného života stěžovatele. Přestože dříve pobývali s manželkou častěji odděleně, v poslední době intenzita společného rodinného života vzrostla. Stěžovatel tak odmítá argumentaci, že k zásahu do jeho rodinného života nedojde jen proto, že v období před téměř čtyřmi či více lety udržoval s manželkou vztah na dálku. Naopak je třeba reflektovat stav aktuální. Zásah do rodinného života je také neproporcionální k nevyužití diskrečního oprávnění. Jeho nevyužití povede k tomu, že jedinou možností realizace rodinného života stěžovatele a jeho manželky bude společný přesun do Itálie, tedy země, kde ani jeden z nich nemá žádné zázemí.

[8] Stěžovatel také namítal, že žalovaný v žádosti směřované Italské republice uvedl nepravdivý údaj, že je stěžovatel svobodný, ačkoliv má manželku, která žije v České republice. Z důvodu nepravdivého údaje nemohla Italská republika dostatečně zvážit využití čl. 17 odst. 2 nařízení Dublin III a požadovat, aby Česká republika převzala azylové řízení. Stěžovatel se domáhal nápravy, což žalovaný odmítl. Tímto postupem došlo k nezákonnému zásahu do práv stěžovatele. Krajský soud tuto otázku nesprávně vyhodnotil, neboť pouze uvedl, že se využití diskrečního oprávnění nelze soudně domáhat. Dle stěžovatele je nicméně jeho situace příkladem okolností, které mohly vést italskou stranu, aby Českou republiku požádala o převzetí azylového řízení z důvodu bližšího vztahu. Stěžovatel je přesvědčen, že ač není vynutitelné samo využití diskrečního oprávnění, musí mu být poskytnuta soudní ochrana nejméně v tom rozsahu, že Česká republika bude v rámci plnění svých závazků uvádět pravdivé údaje.

[9] Žalovaný se ve vyjádření ke kasační stížnosti ztotožnil se závěry krajského soudu. Námitky stěžovatele nedokládají, že by žalovaný porušil některá zákonná ustanovení. Stěžovatel neuvedl žádné relevantní skutečnosti, které by vedly k aplikaci čl. 17 nařízení Dublin III. Jeho účelem není nalézt optimální komfort žadatele o mezinárodní ochranu, ale eliminovat nedostatky pravidel systému příslušnosti členských zemí. Využití diskrečního oprávnění není nárokem stěžovatele.

[10] V replice stěžovatel uvedl, že nesouhlasí, že by nepředestřel důvody relevantní pro využití diskrečního oprávnění, a znovu odkázal na svou rodinnou situaci. V nynějším případě nejde o případ tzv. *asylum shopping*, neboť stěžovatel nebyl motivován ekonomickými pohnutkami, nýbrž svou azylovou žádost podal v České republice z legitimního důvodu, kterým bylo sloučení se svou manželkou. Stěžovatel také zopakoval, že měl-li žalovaný k dispozici dva legální postupy, z nichž jeden nezasahoval do jeho ústavně zaručených práv, měl jej z tohoto důvodu zvolit.

[11] Stěžovatel také doplnil, že jeho manželka požádala o udělení českého státního občanství. Řízení probíhá řadu měsíců, avšak dosud nebylo rozhodnuto. Koncem měsíce listopadu 2023 byla manželka teprve vyzvána k doplnění některých listin, konkrétně výpisu z rejstříku trestů Ruské federace a dokladu o příjmech pro období po podání žádosti. Za současné situace je zajištění výpisu z ruského rejstříku trestů administrativně i časově náročné.

III. Posouzení kasační stížnosti Nejvyšším správním soudem

[12] Nejvyšší správní soud kasační stížnost posoudil a dospěl k závěru, že je důvodná.

[13] Předmětem sporu je otázka, zda se žalovaný dopustil pochybení tím, že v žádosti zaslané Italské republice uvedl nepravdivý údaj o rodinném stavu stěžovatele, čímž mohlo být k újmě stěžovatele zasaženo do využití diskrečního oprávnění dle čl. 17 nařízení Dublin III.

[14] Podle čl. 12 odst. 1 nařízení Dublin III *pokud je žadatel držitelem platného povolení k pobytu, je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný členský stát, který toto povolení vydal. Podle odstavce 2 téhož ustanovení pokud je žadatel držitelem platného víza, je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný členský stát, který toto vízum udělil, ledaže bylo vízum uděleno jménem jiného členského státu v rámci ujednání o zastupování podle článku 8 nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 810/2009 ze dne 13. července 2009 o kodexu Společenství o vízech. V tom případě je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný zastupovaný členský stát.*

[15] Podle čl. 3 odst. 1 věty druhé nařízení Dublin III *žádost posuzuje jediný členský stát, který je příslušný podle kritérií stanovených v kapitole III (pozn. tedy i dle čl. 12 nařízení Dublin III).*

[16] Ustanovení čl. 17 odst. 1 nařízení Dublin III uvádí, že *odchylně od čl. 3 odst. 1 se může každý členský stát rozhodnout posoudit žádost o mezinárodní ochranu, kterou podal státní příslušník třetí země nebo osoba bez státní příslušnosti, i když podle kritérií stanovených tímto nařízením není příslušný. Členský stát, který se rozhodl, že posoudí žádost o mezinárodní ochranu podle tohoto odstavce, se stává příslušným členským státem a přebírá povinnosti s tím spojené. Podle čl. 17 odst. 2 nařízení Dublin III členský stát, ve kterém je požádáno o mezinárodní ochranu a který vede řízení o určení příslušného členského státu, nebo příslušný členský stát může kdykoli před vydáním prvního rozhodnutí ve věci samé požadovat od jiného členského státu, aby žadatele převzal z humanitárních důvodů, které vyplývají zejména z rodinných nebo kulturních důvodů, s cílem sloučit i jiné členy rodiny, i když tento členský stát není příslušný podle kritérií uvedených v člácích 8 až 11 a 16. ... Žádost o převzetí musí obsahovat všechny dokumenty, které má dožadující členský stát k dispozici a které dožadovanému státu umožní vyhodnocení situace.*

[17] K aplikaci diskrečního oprávnění dle čl. 17 odst. 1 nařízení Dublin III se Nejvyšší správní soud již opakovaně vyjádřil. Diskreční oprávnění představuje právo členského státu, aby podle vlastního uvážení rozhodl o žádosti žadatele, aniž je k tomu příslušný. S ohledem na dosažení účelu řízení o mezinárodní ochraně totiž mohou nastat situace, ve kterých

pokračování

by postup podle kritérií pro určení státu příslušného k posouzení žádosti nevedl k realizaci smyslu řízení (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. ledna 2017 č. j. 2 Azs 222/2016-24). Jedná se tedy o výjimku ze závazných pravidel pro určení příslušnosti a je na rozhodujících orgánech členského státu, zda tento procesní postup zvolí. Nejedná se o oprávnění žadatele, aby byla jeho žádost projednávána ve státě, ve kterém o mezinárodní ochranu požádal, ale o oprávnění členského státu ponechat žadatele ve své jurisdikci (usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 28. července 2016 č. j. 9 Azs 118/2016-36, nebo rozsudek téhož soudu 26. května 2016 č. j. 2 Azs 113/2016-26). Využití či nevyužití diskrečního oprávnění členského státu se však přímo promítá do práv žadatele o mezinárodní ochranu, protože je na něm závislé, který členský stát o žádosti žadatele rozhodne, a tedy ve kterém členském státě se žadatel bude účastnit řízení.

[18] Diskreční oprávnění není neomezené, resp. nemůže být nelimitované, neboť v opačném případě by byl vytvářen prostor pro libovůli, která je nepřijatelná. Ani správní uvážení dle čl. 17 odst. 1 nařízení Dublin III tak nelze k újmě žadatele o mezinárodní ochranu provádět zcela neomezeně (již odkazovaný rozsudek č. j. 2 Azs 222/2016-24). Možnost státu posoudit žádost o udělení mezinárodní ochrany, i když k ní není příslušný, neznamená prostor pro uplatnění libovůle, nýbrž povinnost hledat a nacházet racionální řešení přiměřená konkrétním okolnostem (viz bod [33] cit. rozsudku). Úvahu o tom, zda případně neuplatnit diskreční oprávnění podle čl. 17 odst. 1 nařízení Dublin III, je přitom správní orgán povinen učinit a ve svém rozhodnutí přezkoumatelným způsobem projevit tehdy, vyjdou-li v řízení najevo takové okolnosti, z nichž je patrné, že uvedené úvahy je v konkrétním případě třeba (též bod [29] rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 28. listopadu 2023 č. j. 4 Azs 178/2023-30, odkazující na další rozhodnutí).

[19] Nejvyšší správní soud rovněž setrvale uvádí, že správní soudy mají s ohledem na povahu správního rozhodnutí vydaného na základě správního uvážení pouze omezenou možnost přezkumu provedeného správního uvážení ve vztahu k čl. 17 odst. 1 nařízení Dublin III (rozsudek ze dne 28. dubna 2023 č. j. 4 Azs 107/2023-38). Správní soudy tedy při přezkumu správního rozhodnutí vydaného na základě správního uvážení (včetně rozhodnutí o neaplikaci čl. 17 odst. 1 nařízení Dublin III) v souladu s § 78 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), zkoumají pouze to, zda správní orgán nepřekročil meze správního uvážení nebo zda toto uvážení nezneužil. Za tímto účelem pak posuzují, zda správní rozhodnutí nebylo zatíženo svévolí rozhodujícího orgánu, zda nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování a zda premisy takového úsudku byly zjištěny řádným procesním postupem (např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 22. ledna 2004 č. j. 5 Azs 47/2003-48, ze dne 11. března 2004 č. j. 2 Azs 8/2004-55 či ze dne 13. března 2008 č. j. 5 As 51/2007-105). Obdobně se vyjádřil také Ústavní soud (např. nález Ústavního soudu ze dne 22. července 2009 sp. zn. III. ÚS 2556/07, N 164/54 SbNU 93).

[20] V nynější věci se žalovaný zabýval využitím diskrečního oprávnění dle čl. 17 odst. 1 nařízení Dublin III, přičemž pro převzetí azylového řízení stěžovatele neshledal dostatečné důvody. Zároveň v úvahu připadala žádost Italské republiky, která jako příslušný členský stát mohla dle čl. 17 odst. 2 nařízení Dublin III požádat Českou republiku o převzetí azylového řízení. Žalovaný italské straně zaslal příslušnou žádost, na jejímž základě Italská

republika uznala svou příslušnost pro vedení azylového řízení, neboť stěžovateli italské orgány vydaly vízum ke krátkodobému pobytu. Nejvyšší správní soud na podkladě uvedené judikatury nijak nezpochybnuje právo členských států na využití diskrečního oprávnění (případně právo požádat jiný členských stát o využití tohoto oprávnění). Rozhodnutí o nevyužití diskrečního oprávnění nicméně nesmí být zatíženo zásadní vadou či svévolí.

[21] V případě stěžovatele na podkladě konkrétních okolností Nejvyšší správní soud shledal zásadní vadu, v jejímž důsledku správní orgán své rozhodování svévolí zatížil. Žalovaný zaslal Italské republice žádost podle čl. 21 odst. 1, ve které uvedl, že stěžovatel je svobodný, ačkoliv byl a stále je ženatý, jeho manželka přitom pobývá v České republice. Tato vada, byť mohla být způsobena omylem při vyplňování žádosti, představuje za daných okolností významný zásah do práv stěžovatele. Každý žadatel o azyl má právo na zachování spravedlivého azylového procesu. Uvádění nepravdivých údajů o osobním stavu či jiných azylově relevantních důvodech tomuto spravedlivému procesu odporuje.

[22] Nelze spekulovat, zda by Italská republika v případě žádosti obsahující pravdivý údaj postupovala odlišně. Nepochybně však nemohla správně vyhodnotit situaci ve všech souvislostech, včetně možného uplatnění žádosti podle čl. 17 odst. 2 nařízení Dublin III. Žalovaný nepravdivým údajem o rodinném stavu zkreslil pozici stěžovatele jakožto žadatele o azyl, čímž nepřípustně zasáhl do jeho práva na spravedlivě vedené řízení. I když čl. 17 odst. 2 nařízení Dublin III předepisuje, že žádost o převzetí musí obsahovat všechny dokumenty, které má dožadující členský stát k dispozici (v daném případě by to byla Italská republika) tak, aby dožadovaný stát (v tomto případě Česká republika) mohl vyhodnotit situaci, platí to z povahy věci i naopak – i stát, který předkládá žádost o převzetí podle čl. 21 odst. 1 (zde Česká republika), musí samozřejmě uvést v žádosti správné údaje; to je tak samozřejmé, že to ani nemusí být v právním předpisu výslovně uvedeno (v této souvislosti viz čl. 21 odst. 3 nařízení Dublin III, podle něhož žádost o převzetí obsahuje mimo jiné odpovídající údaje z prohlášení žadatele). Nepochybně není pravda, co tvrdí žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti, že stěžovatel neuvedl žádné relevantní skutečnosti, které by vedly (resp. mohly vést) k aplikaci čl. 17 nařízení Dublin III: takové relevantní skutečnosti uvedl, uvedl je již ve svém prohlášení o mezinárodní ochranu a poukazuje na ně setrvale během celého azylového řízení i řízení před správními soudy.

[23] Tato vada by mohla být jen drobným pochybením, pokud by ji žalovaný bezodkladně napravil. Žalovaný nicméně ani po opakovaném upozornění stěžovatele žádné kroky k nápravě neučinil, resp. nic takového neplyne z předloženého správního spisu ani z vyjádření žalovaného v průběhu soudního řízení. Žalovaný nezaslal novou či opravenou žádost, ani nedoložil žádnou formu (být alespoň neformální) komunikace s italskou stranou, ze které by vyplývalo, že ji na chybný údaj upozornil. Uvedení nepravdivého údaje zesílené následnou absencí snahy o nápravu pochybení Nejvyšší správní soud považuje za vadu řízení, kterým žalovaný zatížil svůj postup svévolí, a tak nepřípustně zasáhl do právního postavení stěžovatele, místo aby splnil svou *povinnost hledat a nacházet racionální řešení přiměřená konkrétním okolnostem* (viz již citovaný rozsudek 2 Azs 222/2016-4, bod [33]).

[24] Krajský soud pochybení žalovaného neshledal zásadním, neboť vycházel z úvahy, že využití diskrečního oprávnění nelze soudně vymoci, proto pochybení žalovaného nebylo

pokračování

rozhodující. Nejvyšší správní soud se s krajským soudem shoduje v tom, že samotné využití diskrečního oprávnění je skutečně věcí správní úvahy příslušných orgánů členských států, avšak to neznamena, že by tyto správní orgány mohly porušovat práva žadatelů o azyl uváděním chybných údajů, které jsou relevantní pro úvahy o případném využití diskrečního oprávnění jak na naší straně, tak na italské straně. Nejvyšší správní soud nepředjímá, zda by uvedení správného údaje v nynějším případě v konečném důsledku přineslo odlišný výsledek, je však na žalovaném, aby zachoval procesní práva stěžovatele, což v tomto směru především předpokládá, že bude uvádět odpovídající a pravdivé údaje.

IV. Závěr a náklady řízení

[25] Nejvyšší správní soud tedy dospěl k závěru, že je kasační stížnost důvodná, a proto podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zrušil rozsudek krajského soudu. Podle § 110 odst. 2 písm. a) ve spojení s § 78 odst. 1 a 4 s. ř. s. zrušil Nejvyšší správní soud i rozhodnutí žalovaného a věc mu vrátil k dalšímu řízení, neboť již v řízení před krajským soudem byl důvod pro tento postup. Žalovaný bude v dalším řízení vázán právním názorem vysloveným v tomto rozsudku [§ 78 odst. 5 ve spojení s § 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s.], což znamená, že napraví své pochybení a Italskou republiku pravdivě informuje o rodinném stavu stěžovatele a znovu také provede přezkoumatelnou správní úvahu o případném využití diskrečního oprávnění České republiky podle čl. 17 odst. 1 nařízení Dublin III tak, aby *nalezl racionální řešení přiměřené konkrétním okolnostem*. Přitom též posoudí aktuální situaci stěžovatele, včetně probíhajícího řízení manželky stěžovatele o udělení českého občanství.

[26] Podle § 110 odst. 3 věty druhé s. ř. s. platí, že zruší-li Nejvyšší správní soud rozhodnutí krajského soudu i rozhodnutí žalovaného, rozhodne i o nákladech řízení, které předcházelo zrušenému rozhodnutí krajského soudu.

[27] Podle § 60 odst. 1 s. ř. s., který se v řízení o kasační stížnosti uplatní na základě § 120 s. ř. s., má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl.

[28] V řízení před krajským soudem i před Nejvyšším správním soudem byl žalobce zastoupen advokátem, který za něj v řízení před krajským soudem učinil tři úkony právní služby, a sice převzetí a přípravu právního zastoupení [§ 11 odst. 1 písm. a) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif)], sepis a podání žaloby [§ 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu] a účast na jednání [§ 11 odst. 1 písm. g) advokátního tarifu]. Oproti vyčíslení nákladů, jež zaslal zástupce žalobce, Nejvyšší správní soud považoval podání ze dne 14. února 2023 za úkon jednoduchý, za který náleží mimosmluvní odměna ve výši jedné poloviny [§ 11 odst. 3 ve spojení s § 11 odst. 2 písm. h) advokátního tarifu], neboť jím zástupce žalobce pouze sdělil, že žalobce nesouhlasí s rozhodnutím věci bez nařízení jednání. V řízení před Nejvyšším správním soudem učinil zástupce žalobce šest úkonů právní služby – sepis a podání dvou kasačních stížností (z důvodu zrušení prvního rozsudku krajského soudu) a reakce na vyjádření žalovaného a podání na výzvu soudu [§ 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu]. Celkem tedy zástupce žalobce učinil devět úkonů právní služby, za každý z nich mu náleží odměna ve výši 3 100 Kč, a jeden úkon právní služby, za nějž mu

náleží odměna v poloviční výši, tj. 1 550 Kč, a náhrada hotových výdajů ve výši 300 Kč (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu) za každý z uvedených úkonů.

[29] Celková výše náhrady nákladů řízení přiznané žalobci, čítající odměnu a náhradu hotových výdajů zástupců, činí 32 450 Kč. K jejímu uhrazení byla žalovanému stanovena přiměřená lhůta jednoho měsíce.

[30] Žalovaný nebyl ve věci úspěšný, nemá tudíž právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 1. února 2024

JUDr. Tomáš Langášek, LL.M.
předseda senátu